

ENYOR

*Nessun maggior dolore
che ricordarsi.....*

DANTE Inf. V. 121.

Fons Patxot

Arxiu de l'Institut d'Estudis Catalans

RECOMANACIÓ EN PERDURANÇA

Al Revnd Senyor Rector i als nostres Veïns i Amics de Mosqueroles :

Amb guiatge de Mossèn Narcís Pagès, hem rebut la vostra felicitació per raó de les nostres Bodes d'Or i us l'agraïm coralment, perquè, quan hom es fa vell, es viu de recordances i s'estima el sentiment, majorment si, tal com feu Vosaltres, porta un generós intent de conhortar la sofrença, no solament del cor, sinó, el que és pitjor, les ferides de l'ànima.

Creiem que la millor manera d'estimar-vos-ho és explicant-vos, a fi que ho sapigueu i vullau no oblidar-ho, ço que era la Masia Mariona, enmig del vostre Poble, en el faldar del Montseny.

La nostra filla Maria (a. c. s.), morta en flor de juvenesa, retreia sovint una illusió seva : el desig de tenir un estatge lluny de ciutat, a muntanya, on somniava ensenyar-hi les criatures del Poble ; és per això que associàvem les vostres criatures a la naixença dels nostres néts.

Després de la seva mort, nosaltres alçàrem el Casal de la Masia Mariona, no pas amb cap pretença de cara als vivents, sinó que volguérem inscriure en la muntanya, el testimoni durador de recordança i d'enyor d'una ànima i d'un bell ideal esvanits ; un monument que, al mateix temps, arredossés la

GUAITANT ENRERA

nostra vellesa. Aquells aplegaments de xiprers que vàrem plantar-hi, proclamen la vera significança del Casal.

Però, es veu que hi ha sentiments i propòsits massa enlairats perquè no puguin surar, ni perdurar, en els temporals i les batzegades de la terra; tal és la lliçó que resta petrificada en la nostra malaurada Masia Mariona, d'on ens foragità la ponentada forastera, que encara burja d'una manera més traïdora.

Nada en la dolença, la Masia Mariona morí en la injustícia i, malgrat ésser violada, cremada i esbalandraçada, a exemple del Crist en Creu, segueix oberta a tots els vents, guaitant els quatre caires de la contrada, per tal d'oferir acolliment a les bestioles del Bon Déu, ja que la malvestat dels homes no ha volgut que aixoplugués la dolor d'uns vells, que hi ploraven les filles llurs.

I així, aquelles colles de xiprers, arrelats en una doble enyorança, seguiran creixent i estirant-se com volent fugir de la terra, per a millor guiar llurs cimals cap al Cel.

Us hem volgut contar o, mellor dit, confessar i confiar aqueixes intimitats, a fi que, cada vegada que vegeu el cos de la Masia Mariona, tingueu un plany humà i una recordança cristiana per als nostres preats difunts i els pares llurs, que prou es recorden de Vosaltres i del vostre indret, com d'una clariana en la posta ennuvolada de la vida nostra.

I que Déu ho pagui al Revnd. Senyor Rector i a tots Vosaltres, i concedeixi la millor benança possible a les Famílies Vostres.

R. P.

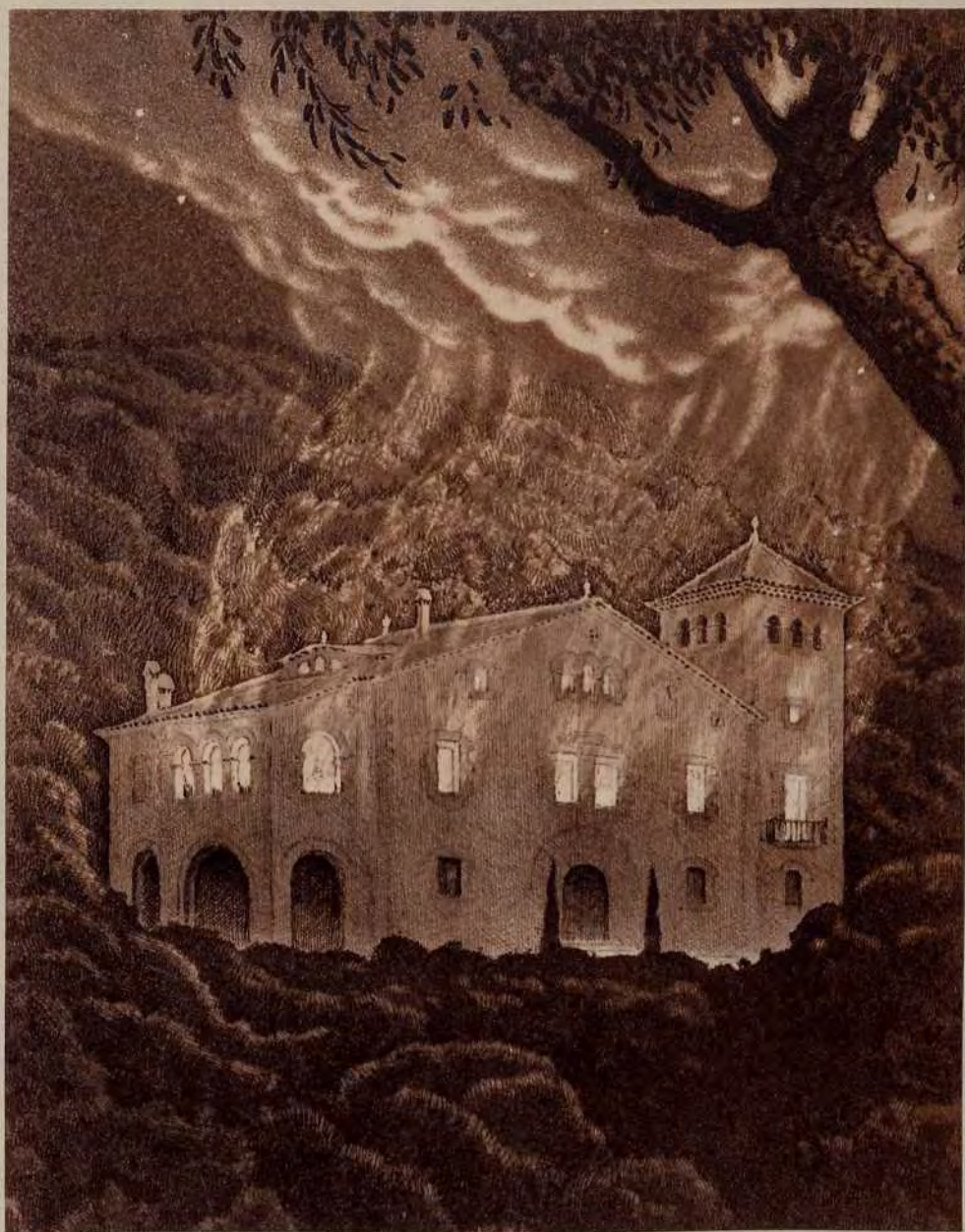
L. R.

Fribourg (Suïssa), el 9 de Maig del 1944.

Jo m'esperançava i desitjava poder morir enmig del bosc, en aquell Casal votiu d'una recordança punyent, però ell morí — el mataren — molt abans que jo.

Genève, Octubre del 1951.

P.

El martiri de la MASIA MARIONA: de primer, incautada, el 1936; després, repetidament saquejada, el 1938, i finalment, incendiada, el 28 de Gener del 1939, a les 11 h. de la nit.